

ANNA i JACEK NOWAKOWIE

DIAKONIA DOMOWEGO KOŚCIOŁA

Zanim powiemy o Diakonii, najpierw kilka słów o Domowym Kościele, którego *Zasady* zostały zatwierdzone przez bpa Wiktora Skworca, delegata KEP ds. Ruchu Światło–Życie, 25 marca 2001 r., w Uroczystość Zwiastowania Pańskiego.

Domowy Kościół (DK) jest małżeńsko-rodzinnym ruchem świeckich w Kościele, działającym w ramach Ruchu Światło–Życie, będącego jednym z nurtów posoborowej odnowy Kościoła w Polsce. Łączy on w sobie charyzmaty Ruchu Światło–Życie i międzynarodowego ruchu małżeństw katolickich *Equipes Notre-Dame*¹

- Z przynależności do Ruchu Światło–Życie wynikają następujące zadania:
- kształtowanie swoich członków w duchu formuły jedności „Światło–Życie”,
  - doprowadzenie ich do przyjęcia Chrystusa jako osobistego Pana i Zbawiciela (idea Nowego Człowieka),
  - pełne i odpowiedzialne uczestnictwo w życiu Kościoła lokalnego (idea Nowej Wspólnoty),
  - budowanie i propagowanie kultury opartej na zasadach chrześcijańskich (idea Nowej Kultury),
  - służba na rzecz moralnej odnowy Narodu (Krucjata Wyzwolenia Człowieka, troska o obronę każdego poczętego życia itd.)²

DK zwraca szczególną uwagę na duchowość małżeńską, czyli dążenie ku Bogu w jedności ze współmałżonkiem. Chce on pomóc małżonkom trwającym w związku sakramentalnym w budowaniu między nimi prawdziwej jedności małżeńskiej, która stwarza najlepsze warunki do dobrego

---

ANNA i JACEK NOWAKOWIE – Para Krajowa Domowego Kościoła Ruchu Światło–Życie; adres do korespondencji: ul. Poddęby 1/6, 39-200 Dębica; e-mail: jnowak@oaza.org.pl

¹ Punkt 3 *Zasad DK*.

² Punkt 13 *Zasad DK*.

wychowania dzieci w duchu chrześcijańskim³ Duchowość małżeńska proponowana w ramach DK jest realizowana poprzez przyjęcie elementów formacyjnych, nazywanych zobowiązaniami-darami:

- codzienna modlitwa osobista (Namiot Spotkania),
- regularne spotkanie ze słowem Bożym,
- codzienna modlitwa małżeńska,
- codzienna modlitwa rodzinna,
- comiesięczny dialog małżeński,
- reguła życia (systematyczna praca nad sobą),
- uczestnictwo w comiesięcznych spotkaniach formacyjnych kręgu,
- uczestnictwo, przynajmniej raz w roku, w rekolekcjach formacyjnych.

Nie są one celem samym w sobie, ale środkiem do celu. Ich realizowanie odbywa się w małżeństwie poprzez codzienny wspólny wysiłek małżonków, podejmujących i realizujących poszczególne zobowiązania, oraz poprzez wzajemną pomoc małżeństw w kręgu w dążeniu do Chrystusa (idea małej grupy jako środowiska koniecznego do wzrostu wiary)⁴

Przytaczamy za *Zasadami* tę charakterystykę celów i metod pracy DK, aby pokazać integralność formacji DK z formacją Ruchu Światło–Życie.

Potwierdziła to I Kongregacja Diakonii Ruchu Światło–Życie, której uczestnicy w uchwalonym przez siebie przesłaniu napisali: „Wspólnym doświadczeniem było przekonanie, że duchowość i formacja opisane w *Zasadach Domowego Kościoła* są sposobem realizacji charyzmatu Światło–Życie przez osoby żyjące w małżeństwie”⁵ Jest to bardzo ważne dla Domowego Kościoła, jak i dla całego Ruchu Światło–Życie.

Dbanie o przedstawioną wyżej formację jest głównym zadaniem diakonii Domowego Kościoła.

Przechodzimy do opisu diakonii Domowego Kościoła, którą rozumiemy jako diakonię Ruchu Światło–Życie służącą jego gałęzi rodzinnej, czyli Domowemu Kościołowi. Co o diakonii Domowego Kościoła mówią *Zasady*? Przytoczymy trzy fragmenty:

Sprawy organizacyjne i odpowiedzialność za pracę duchową w kręgach podejmują ludzie świeccy. Parom odpowiedzialnym niezbędna jest jednak zawsze pomoc księży moderatorów, którzy pełnią bardzo ważną rolę doradców duchowych. Księża moderatorzy DK gwarantują jego łączność z Kościołem hierarchicznym oraz wierność nauce Kościoła⁶

³ Punkt 11 *Zasad DK*.

⁴ Punkt 15. *Zasad DK*.

⁵ *Przesłanie I Kongregacji Diakonii Ruchu Światło–Życie*.

⁶ Punkt 25 *Zasad DK*.

Odpowiedzialność za DK spoczywa na Diakonii Domowego Kościoła (DDK), która na poszczególnych szczeblach (kręgu, rejonu, diecezji, kraju) podejmuje posługę na rzecz zachowania charyzmatu i jedności DK oraz odpowiada za formację⁷

Zadania wspólne dla wszystkich par odpowiedzialnych:

- inspiracja i koordynacja prac DK,
- odpowiedzialność za formację DK i formację powierzonych im par,
- odpowiedzialność za jedność DK i jego organizację,
- udział w spotkaniach Ruchu Światło–Życie i DK,
- służenie pomocą i doświadczeniem innym parom odpowiedzialnym,
- organizacja dni skupienia, dni wspólnoty i innych potrzebnych spotkań,
- przeprowadzanie indywidualnych rozmów z powierzonymi im parami małżeńskimi,
- pełna akceptacja i realizacja wymagań Krucjaty Wyzwolenia Człowieka,
- pośredniczenie w obustronnym przekazywaniu informacji,
- troska o materiały formacyjne,
- powierzanie innym parom małżeńskim różnych diakonii,
- troska o swoich następców⁸

Chcemy się skupić na kilku cechach diakonii Domowego Kościoła (DDK):

1. Diakonię tworzą ludzie świeccy i kapłani, lecz relacja między nimi jest szczególna i wyjątkowa. To świeccy podejmują główną odpowiedzialność za formację i sprawy organizacyjne. Kapłani pełnią bardzo ważną rolę doradców duchowych. Jest to często nowa, trudna rola zarówno dla świeckich, jak i kapłanów. Zrozumienie i podjęcie zadań par animatorskich i kapłanów moderatorów wymaga trudu, lecz przynosi wielkie owoce.

2. Świeckimi wspólnie posługującymi w DDK są mąż i żona (stąd też nasza wspólna tutaj obecność). Wynika to z podstawowej cechy duchowości małżeńskiej, tzn. dążenia ku Bogu w jedności ze współmałżonkiem. Podejmowana diakonia-służba ma także budować jedność małżonków.

3. W Domowym Kościele wchodzenie w diakonię odbywa się na wczesnym etapie formacyjnym. Już po pierwszym roku pracy formacyjnej następuje wybór animatorów kręgu spośród jego uczestników. Jest to możliwe dzięki istniejącej strukturze w DDK, w której pary posługujące, diakonijne wzajemnie się wspierają. Elementami struktury DDK są diakonie kręgu, rejonu, diecezji, kraju. Następuje równocześnie wzrastanie i dojrzewanie uczestników ruchu do podejmowania coraz bardziej odpowiedzialnych posług na rzecz Domowego Kościoła i całego Ruchu Światło–Życie.

Należy tutaj zaznaczyć, że formacja w DK jest permanentna i pary odpowiedzialne na wszystkich szczeblach pozostają w swoich kręgach formacyjnych. Równocześnie muszą godzić posługę w DK z obowiązkami rodzinnymi i pracą zawodową, co jest nieraz zadaniem bardzo trudnym.

⁷ Punkt 26 *Zasad DK*.

⁸ Punkt 33 *Zasad DK*.

4. Powołanie Stowarzyszenia „Diakonia Ruchu Światło-Życie” przez KEP umożliwi diakonii Ruchu podejmowanie działań z mandatu i w imieniu Kościoła. Z owoców tej nowej rzeczywistości już korzystamy. Obecne *Zasady* są pierwszymi zatwierdzonymi w sposób oficjalny przez hierarchię Kościoła, w osobie bpa Wiktora Skworca, delegata KEP ds. Ruchu Światło-Życie. Równocześnie *Zasady* określają, że moderatorzy Ruchu Światło-Życie i Domowego Kościoła proszą biskupów Kościoła o udzielenie misji nowo wybranym parom diecezjalnym i parze krajowej.

Mówiąc o DDK, nie można pominąć tego jej zadania, do którego wzwane są bezwzględnie wszystkie małżeństwa należące do Domowego Kościoła. Chodzi tutaj o posługę na rzecz własnej rodziny, rozumianą jako budowanie wspólnoty wiary, nadziei i miłości – wspólnoty, w której świadomość, że wszyscy jej członkowie są dziećmi Jedyne Boga i stąd posiadają swą niepowtarzalność oraz godność, bez względu na wiek i stopień rozwoju. Taka świadomość uzdalnia do wielkodusznej postawy służby na rzecz rodziny i poszczególnych jej członków, a także przyjmowania daru służby od innych. Wtedy wspólnota rodzinna staje się wielką szansą dla wszechstronnego rozwoju człowieka – jego wzrastania w Bogu, poznawania prawdy o sobie samym, uczenia się miłości.

Wymienione wcześniej elementy formacyjne, zobowiązania, uczą małżonków spełniania w swojej rodzinie funkcji kapłańskiej, nauczycielskiej i królewskiej, o których mówią dokumenty Kościoła⁹

Należy tutaj zaznaczyć, że im wcześniej (chodzi o staż małżeński i wiek dzieci) małżonkowie wejdą na drogę formacji DK, tym łatwiej im spełniać posługę na rzecz swojej rodziny. Małe dzieci wychowywane w klimacie świadomej wspólnoty chrześcijańskiej w sposób naturalny wzrastają w wierze, ucząc się Boga przez wspólną modlitwę rodzinną, potem lekturę Słowa Bożego, swoiste kręgi biblijne w rodzinie, modlitwę Liturgią Godzin. Możliwość zadawania pytań związanych z wiarą, na równi z pytaniami z innych dziedzin życia, poczucie akceptacji i miłości, świadomość miłości Pana Boga – są ogromnym zapleczem siły i równowagi dla dziecka, gdy zaczyna wchodzić w czas dorastania i odkrywania własnej drogi życia. Małżonkowie zaś mają większą szansę na budowanie miłości zdrowej, wolnej od głębokich zranień, wspierającej współmałżonka w jego dojrzewaniu na płaszczyźnie ludzkiej i duchowej.

Zapewne świadectwa rodzin byłyby potwierdzeniem tych rozważań, ale nie są one tematem naszego komunikatu.

⁹ Konstytucja dogmatyczna o Kościele *Lumen gentium*.